

[Birgith Mogensen]

ikke, at der er påviselig grund til at tænke i så dystre baner.

Lovens vedtagelse er et godt, humanitært fremskridt, og det har tidligere i Danmarks historie vist sig, at hvor der er vilje, er der vej. I dette århundrede fik vi has på tuberkulose, difteritis og polio, til trods for at økonomipessimisterne hver gang sagde: det er frygteligt, men vi har ikke penge nok til at standse disse sygdomme.

Dette sagt for at understrege, at ingen bør stemme imod nr. L 142 af økonomiske årsager. Pengene vil kunne findes og skal findes. CD er velvilligt indstillet over for at få gennemført dette lovforslag.

### Inger Stilling Pedersen (KRF):

Det er blevet sagt af tidligere ordførere, at dette lovforslag har mediernes og pressens bevågenhed. Man kan ikke lade være med at spekulere lidt på det, når man ser presseløgen i dag i forhold til, da vi snakkede om røgfri zoner i går. Da stod de på nakken af hinanden, men her, hvor der behandles et forslag, som virkelig set fra et politisk synspunkt og også for en stor del af befolkningen betyder noget, er de knap så interesserede.

For Kristeligt Folkeparti kan man ikke uden videre sige ja eller nej til dette lovforslag. Det må behandles meget grundigt i udvalget; der må stilles mange spørgsmål.

Det er vigtigt, at vi har respekt for livet, men vi skal have den samme respekt for døden. Vi er nogle, der betragter livet som en gave fra Gud, og som han alene skal være herre over. Men vi har herhjemme et mærkeligt syn, når det gælder døden. Den er et tabuspørgsmål, som vi ikke vil forholde os til. Vi afviser den. Er der mennesker, der giver udtryk for nogle synspunkter og holdninger, så er de makabre og mærkelige på mange måder.

Det er rigtigt, som det er sagt, at bliver vi født, så ved vi altså også, at vi skal dø. Derfor er det for Kristeligt Folkeparti meget vigtigt, at vi får sikret forholdene, når man kommer i den situation, at man ikke længere skal være her. En af vore digtere har udtrykt det i en salme, kan vi kalde det, hvor det siges:

»Kom i den sidste nattevagt  
i en af mine kæres dragt,  
og sæt dig ved min side,

og tal med mig, som ven med ven,  
om, hvor vi snart skal ses igen  
og glemme al vor kvide.«

Det, jeg vil sige med det, er, at jeg tror, at i det øjeblik vi ikke længere skal være her på Jorden, har vi et stort behov, både den døende og de pårørende, for at være sammen. Det giver mig også anledning til at sige, at vi måske skal sætte meget stærkere ind på forholdene her, give ret til at være hjemme, give de pårørende ret til at få fri fra arbejde og lignende for at kunne være sammen, så at vi ikke bare teknisk sætter nogle apparater ind, der kan konstatere, at nu er mennesket dødt, og så færdig, men giver mulighed for en værdig død.

Derfor kommer vi ind i dette lovforslags problemer: hvordan vil det være for de pårørende at sidde dér og få at vide, at nu er hjernen død, men hjertet slår, og man kan ikke se det, og nu kan I for resten godt gå? Det vil på mange virke meget anstødeligt, og derfor bliver vi nødt til at diskutere det og have respekt for mennesker, der her måtte have forskellige opfattelser.

På den anden side står det, som flere har været inde på, at det ikke kan være rigtigt, at vi skal blive ved med at forlænge et liv, der er færdigt, i det uendelige. Mennesket skal ikke bruges som et eksperiment for at se, hvor længe man kan holde det i live og med vold og magt skal prøve at gøre det. Man må, lige så vel som man har ret til at blive født, have ret til at dø og ret til at få en værdig død. Der bliver mange spørgsmål i udvalget, som skal klares heromkring.

Men ét er vigtigt, og det er, at vi skaber tryghed og tillid til, at et menneske kan lade sig indlægge på et sygehus. Det er noget, jeg har mødt hos utallige mennesker, angsten for: hvis man nu laver dette her, betyder det så, at jeg ikke er sikker på, hvis jeg lader mig indlægge på et sygehus, at de gør alt, hvad de kan, hvis de nu skulle have brug for noget af mig, at jeg skulle komme til at fungere som en slags reservedelslager, hvor man efter forgodtbefindende kan tage de dele af mig, som man måtte få brug for?

Jeg har holdt møder i den forløbne uge, hvor mange har været meget, meget ængstelige, og jeg vil da også henstille til ministeren, at man, hvis man får dette vedtaget, virkelig får ud i befolkningen, hvad det vil sige. Der